

ΤΑ ΡΩΜΑΝΤΖΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Η ΣΕΡΕΝΑΤΑ ΤΟΥ ΣΟΥΜΠΕΡΤ

[Η ιστορία του πιο παθητικού, του πιο τρυφερού και συγχινητικού έρωτος του μεγάλου Βιεννέζου μουσικού]

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Η πριγκίπισσα Κίνσκου ωστόσο δεν είχε δει τίποτα...
 Ο Σούμπερτ πάλι, που κι' αυτός δεν αντιλαμβανόταν την αφορμή της γενικής θυμιάς, έβριχε τρουαγμένες ματιές επάνω του και γύρω του για να δει τι συνέβαινε τελοσπάντων...
 Μη βλέποντας όμως τίποτε, συγκέντρωσε όλο του το θάρρος, φανταζόμενος ότι η αφορμή που γελοούσαν οι καλεσμένοι, ήταν κάποιο πράγμα άσχετο μ' αυτόν και θέλησε να προχωρήσει προς το πιάνο... Μά την ίδια στιγμή, η καταστροφή έπληξε άπροσδόκητα...

Η καρτέλλα, που κρεμόταν στη ράχη του, είχε μπλέξει σ' ένα μικρό μαρμαρίνο άγαλμα πίσω του... Και, καθώς έκανε να προχωρήσει, το τράβηξε και, ριχνώντας το κάτω, το έκανε κομμάτια!...

Τότε πειρά τα γέλια των προσκαλεσμένων έσπασαν τρελλά, άσυγκράτητα, θορυβώδη...

Το κάκου, η πριγκίπισσα Κίνσκου έβριχε άσπληρες ματιές γύρω της προσπαθώντας ν' αποκαταστήσει την τάξη. Ελάχιστοι τώρα την πρόσεαν. Είχε πειρά έκνευριστη άπ' τον ήλαρο του που έπαιρνε τώρα η τόσο σοβαρή κι' έπίσημη πάντα μουσικοεσπερίδα της...

Κι' η αίτια όλων αυτών ήταν ο άγνωστος εκείνος συνθέτης, που είχε ρβή με ρούχα δανεισμένα άπ' το ένεχυροδανειστήριο. Για να δώσει ένα τέλος σ' αυτή την κατάσταση, είπε άσπληρα: —Φτάνουν πειρά τα γέλια... "Άς μην ξεχνάμε, ότι έχουμε μιά μουσική έσπερίδα... Έμπρός, κύριε Σούμπερτ, καθήστε στο πιάνο κι' αρχίστε..."

Τα γέλια έπαψαν άμέσως κι' ο Σούμπερτ, κατακόκκινος άπ' τη ντροπή του προχώρησε και κάθισε στο πιάνο...

"Α! Θά έπαιρνε τώρα την έκδίκησή του!... Θά τους έκανε όλους να μείνουν κατάπληκτοι, να τόν άναγνωρίσουν, να παραδεχτούν τη μουσική του μεγαλοφυΐα..."

Η πρώτες νότες της συμφωνίας του άντηξαν μελωδικές, άσυγκριτες σέ γλυκύτητα και σ' άρμονία...

Μπα! "Ωστε άξίζει τον κόπο ο άγνωστος αυτός συνθέτης... Αυτό οκεφτόντουσαν άπό μέσα τους όλοι όσοι τόν άκούσαν, κι' αυτή η πριγκίπισσα Κίνσκου άκόμα, μά δεν τολμούσαν να τόν όμολογήσουν στους άλλους..."

Κι' όσο προχωρούσε ο Σούμπερτ στην έκτέλεσή του, τόσο έ ένθουσιασμός των μεγάλων... "Ήταν ένα έτοιμος να ξεσπάσει, όταν η προσοχή των καλεσμένων—που ήταν έλαφοι κι' έπιπόλαοι όπως έινε συνήθως οι κοσμικοί τύποι—συγκεντρώθηκε κάπου άλλου..."

"Εκείνη τη στιγμή, ένα καινούργιο πρόσωπο είχε μπει μέσα... Ήταν η Καρολίνα, η κόρη του Ούγγρου πριγκίπου Έστεργάζυ, της όποιας η άπουσία είχε γίνει τόσο άισθητή πρό όλιγού..."

Η νεαρή αυτή άριστοκράτις ήταν έν' άληθινό θαύμα νεότητος, όμορφιάς, τσαχαλιιάς, χάριτος. Τά ώράια της θαυνάλαζα μάτια έλαμπαν άπό μιά κοριτσίστικη ποιηρία και τά κερασένια χείλη της χαμογέλουσαν έπίσης πονηρά...

Μπαίνοντας μέσα, έστειλε τά χαμόγελά της προς όλες τις διευθύνσεις κι' έπειτα προχώρησε προς ένα κάθισμα και κάθισε εκεί, προσπαθώντας ν' άκούση τόν έκτελεστή...

Μά ποιος ήταν ο άγνωστος αυτός συνθέτης που, καθώς έπαιζε πιάνο, φαινόταν σάν να θρίσκει στα σύννεφα;...

Η Καρολίνα άρχισε να τόν κυτάζει με περιέργεια... "Ω! πόσο κομψός της φαινόταν με τό κακοφτιαγμένο όσση του... Της έρχόταν να γελάσει, καθώς τόν κυτάζε..."

Ούφ! κι' αυτή η θρησκευτική σιωπή, με την όποία τόν άκούσαν οι άλλοι!...

Πόσο την πειράζει!... Πόσο της έδινε στα νεύρα...

Με δυσκολία κρατιόταν στη θέσι της...

Έντωμεταξύ, ο Σούμπερτ, άπορροφημένος όλόκληρος άπό την έκτέλεσή του, προχωρούσε...

Η έντύπωση, την όποία είχε προκαλέσει ως τώρα στην πριγκίπισσα και τούς καλεσμένους της, ήταν πάρα πάνω άπό ίκανοποιητική... "Ω! αυτή η Συμφωνία δεν μπορούσε παρά να τελειώσει με θρίαμβο του συνθέτου της..."

Μά τί άλλόκοτοι μορφαμοί ήταν αυτοί που έκανε ο Σούμπερτ; Τι χειρονομίες;... Τι κινήσεις τών χεριών του, τών ποδιών του, όλοκληρου του σώματός του;...

Η Καρολίνα εξακολουθούσε να τόν κυτάζει με περιέργεια... Και σιγά-σιγά η περιέργειά της αυτή της προκάλεσε ένα άλλόκοτο συναίσθημα... "Ένα συναίσθημα που της έφερνε ευθυμία..."

Κι' η ευθυμία της αυτή μεγάλωνε όσο έβλεπε την γενική σοβαρότητα που άπλωνόταν γύρω της...

Της έρχόταν να γελάσει... Ναι, με δυσκολία έπνιγε τώρα τά γέλια της... Μά ξέρουμε όλοι, ότι όσο συγκρατεί κανείς τά γέλια του, σέ τέτοιες στιγμές, τόσο πιο πολύ άκράτητα γίνεται... Αυτό συνέβαινε τώρα και με την Καρολίνα...

Μάζευε τά γελά της, έσκυβε τό κεφάλι της, μά δεν μπορούσε να κρατηθί...

Κι' έξαφνα ξέσπασε...

Τι γέλιο ήταν εκείνο... Θορυβώδες σάν καταρράκτης, σάν τζάμια που έσπασαν παταγωδώς και σωριαζόντουσαν συντριμμένα κάτω...

Άναπηδούσε όλόκληρη στη θέσι της, τινάζόταν, είχε λιγωθή...

Κι' άμέσως, σάν έπιδημία τό γέλιο της, μεταδόθηκε και σε πολλούς άλλους...

Ο Σούμπερτ στην άρχή εξακολούθησε τό παίξιμό του, νομίζοντας πως τό έπεισόδιο αυτό ήταν τυχαίο και θά περνούσε...

Μά όταν είδε πως τά γέλια εξακολουθούσαν, στάθηκε μιά στιγμή άναποράσιτος...

Έπειτα όμως σηκώθηκε άπότομα, περήφανα, έκλεισε δυνατά τό πιάνο, και γυρίζοντας προς την πριγκίπισσα και τούς καλεσμένους της, φώναξε έπιθλητικά:

—Έγώ δεν έχω συνηθίσει να με διακόπουν!...

Υποκλήθηκε έλαφρά, και διασχίζοντας τούς καλεσμένους, τούς όποιους είχε καταπλήξει η στάσις του, όγνηκε έξω...

"Όταν ο Σούμπερτ έφυγε, η πριγκίπισσα Κίνσκου γύρισε προς την Καρολίνα και της είπε άσπληρα:

—Ο άνθρωπος αυτός μάς πρόσβαλε με τη συμπεριφορά του, αλλά στείτε και σεις..."

"Όταν σέ λίγο ο Σούμπερτ γύρισε στο σπίτι, ήταν κυριολεκτικώς έκμυθνευσμένος...

Σωριάστηκε σέ μιά καρέκλα και σπιρίζοντας τό κεφάλι του στα δύο του χέρια, θυβήθηκε στην άτελεια του. Με δυσκολία συγκρατούσε τά δάκρυά του και τούς λυγμούς του...

"Όλες του η έλπίδες, όλα του τά όνειρα είχαν διαλυθί... Τίποτε δεν μπορούσε πειρά να έλπιζή... Η καταστροφή είχε έπέλθει όριστική, άνεπανόρθωτη, στη στιγμή μάλιστα που θεωρούσε θείο τό θρίαμβό του..."

Τι θά γινόταν τώρα; Πάλι η δυστυχία, πάλι η στώγειος θά ξανάρχιζαν... Τό μέλλον είχε γαθή γι' αυτόν...

Κι' όλα αυτά έεί αίτίας μιάς τρελλής, άσυλλόγιστης κοπέλλας!...

('Ακολουθεί)

